

DVANÁCTÁ KAPITOLA: DOBRÝ SPOLUHRÁČ, ŠPATNÝ KAPITÁN

Kdybyste na jedinou vteřinu spustili z Davida Beckhama oči, uniklo by vám to. Ten čin byl však zcela zřejmý a všichni očití svědkové se po takto neslušném projevu otočili k sousedovi a ptali se: Viděl jsi to, co já? 29. června 2008 během zápasu s D.C. United totiž nejslavnější sportovec světa před zraky 35 979 fanoušků a diváků stanice ABC po celé zemi ukázal rozhodčímu Jairu Marrufovi všeobecně srozumitelné obscénní gesto.

A nikdo - ani trojice sudích, ani vedení ligy, ani ABC - to nebral na vědomí ani s tím nic nedělal.

Ten den panovalo takové parno a vlhko, že se Beckhamův typický dres s dlouhými rukávy podobal spíše mučicímu nástroji, a téměř od úvodního hvizdu ve fotbalistovi sílil hněv na rozhodčího. Už ve čtvrté minutě nařídil Marrufo proti Galaxy penaltu (zcela oprávněně, byť to Beckham vnímal jinak) za zákrok Ante Jazice a United tak šli do vedení 1:0. Jedenáct minut nato hráč D.C. Jaime Moreno zezadu skosil právě Beckhama a tento tvrdý zákrok sudí posoudil jen jako *faul*, avšak neocenil ho žlutou kartou, což Beckhama rozlítlo natolik, že znechuceně mrštil míčem o trávnik. A znovu se rozohnil za dalších šest minut, když kvůli domnělému postavení mimo hru neplatila vyrovnávací branka Landona Donovana, ačkoli opakované záběry prokázaly, že to ofsajd nebyl. Edsonu Buddlovi se sice posléze podařilo srovnat na 1:1, ovšem ve 37. minutě poslal United do vedení 2:1 hlavičkou Luciano Emilio a nálada se Beckhamovi ještě zhoršila, když dvě minuty nato spadl na zem po souboji s domácím Gonzalem Martínezem.

Beckham ležel na trávniku stadiónu RFK, sledoval Marrufa a čekal, že odpíská nedovolený zákrok, jenže soudce mu místo toho pohybem rukou naznačil *To foul nebyl, vstávej!* Beckham vypěnil. Zatímco fotbalisté United vyrazili do protiútku a s nimi i kamery ABC, zařal Beckham pěští, levici si opřel o pravý biceps a pravou pěští rozhodčímu teatrálně pohrozil. Prostředníček při tom sice nevztýčil, nebylo však pochyb o tom, kam svým gestem dotyčného posílal a komu je adresoval. Jestliže komentátor stanice Fox Sports Joe Buck svého času označil počínání hráče amerického fotbalu Randyho

Mosse, který na fanoušky soupeře pantomimicky vystrčil holou zadnici, za „odporný a sprostý čin“, mohl se člověk pouze domýšlet, jak by se vyjádřil k Beckhamovu vulgárnímu gestu na adresu *rozhodčího*, čímž by rozpoutal dohady na ulicích měst po celém světě.

Beckham za tento incident nikdy nedostal žádný trest, dokonce se o něm ani nemluvilo v médiích. Bylo zcela zřejmé, jak si to vyložit. „Zlatá husa má zkrátka větší volnost,“ poznamenal Alexi Lalas. „Podívejte, prostě v něm bouchly saze a zareagoval po typickém anglickém způsobu, kdy označit někoho třeba za kreténa nebo podobně není nutně projevem neúcty. Ano, vím, jak to zní, ale tam zkrátka mají slova úplně jinou váhu než třeba v latinskoamerickém typu kultury. Myslím, že rozhodčí jsou vůči němu tolerantní, a člověk má zkrátka někdy pocit, že je nedotknutelný.“

V případě Beckhamova nepřátelského chování vůči sudím bylo ve hře množství různých sil. Především si velice dobře uvědomoval, že by musel protihráči zlomit nohu nebo chytit rozhodčího pod krkem, aby v zápase MLS uviděl červenou kartu a musel stát v příštím duelu, kde jeho účast představovala hlavní lákadlo. Zlovyk dělat na rozhodčí posunky si však Beckham neosvojil až v USA. I ve Španělsku často divoce gestikuloval po výrocích, které se mu nezdály, jenže v La Lize mu to sudí netrpěli a během čtyř sezón ho hned čtyřikrát vyloučili, a tak si Beckham získal pověst hráče, který dostává zbytečné karty. V únoru roku 2009 dokonce vylepšil vlastní rekord v počtu žlutých karet pro anglického reprezentanta (sedmáct), když byl v přátelském utkání se Španělskem napomínán za řečnění. Pokud by si chtěl člověk hrát na psychoanalytika, mohl by tvrdit, že Beckham chtěl svým hněvem dokazovat fanouškům nasazení a zaujetí pro hru, a kromě toho rozhodčí přece nenávidí i fanoušci, ne? Rovněž by se dalo tvrdit, že ventilovat si zlobu na mužích s píšťalkou představuje přijatelnější způsob, jak dávat průchod frustraci, kterou pociťoval kvůli méně šikovným spoluhráčům, kvalitě ligy i tomu, že prohrával častěji než kdy předtím za celou kariéru v Manchesteru United a Realu Madrid.

Ano, posuzování zápasů bylo v MLS často opravdu špatné - daleko pod úrovní v evropské kopané. „Potíž s našimi rozhodčími není v tom, že by chtěli úmyslně škodit, jenom té hře prostě nerozumějí, což je pro Davida frustrující,“ nechal se slyšet Donovan. „Skoro se bojím, že to už jednoho dne nevydrží. Je to vidět skoro v každém zápase.“ Marrufo dopaloval ve Washingtonu i Donovana, zvláště proto, že sudí krátce před poločasem nevyloučil domácím Marcela Gallarda - Donovan měl totiž za to, že úder loktem do tváře, po kterém se mu spustila z nosu krev, byl úmyslný. Poločas skončil tím, že jak Donovan, tak Beckham, dvě největší hvězdy MLS, odcházeli té-

měř přes celé hřiště po boku rozhodčího do kabin a cestou ho zahrnovali výčitekami. Pro MLS sotva dobrá reklama v jednom ze dvou přenosů sezóny běžících na celoplošné televizi. Donovan byl ještě po několika týdnech z incidentu s Gallardem tak našťvaný, že když ho liga požádala, aby promluvil na sympoziu rozhodčích v rámci Utkání hvězd, jeho první myšlenkou bylo odpovědět v e-mailu pouhými šesti slovy: VYŘIĎTE JIM, AŤ SI TRHNOU NOHOU. Celá léta pronášel na podobných schůzích optimistické projevy, v nichž prohlašoval, že se kvalitativní laťka postupem času zvyšuje, tentokrát však odmítl, jelikož věděl, že by se kvůli konfliktu s Gallardem nedokázal naladit na pozitivní notu.

Soudcování se v MLS pochopitelně neobešlo bez potíží, ovšem Beckhamovy neustálé stesky na jeho úroveň - jak na hřišti, tak na pozápasových tiskových konferencích - byly s postupem sezóny čím dál únavnější a skoro se zdálo, jako by snad podle jeho názoru za bezpočet problémů v Galaxy neslo vinu jakési spiknutí rozhodčích. L.A. toho dne prohrálo s D.C. United vysoko 1:4 ne kvůli rozhodnutím Jaira Marrufa, ale spíš proto, že se fotbalisté Galaxy kvůli nedostatečné kondici nedokázali vyrovnat s horkem a že jejich příznačně laxní defenzíva dovolila soupeři volně kombinovat a snadno zakončovat. „Hráli jsme otřesně,“ přiznal Lalas, „aspoň ve druhé půli. Abychom uprostřed zápasu střídali kvůli dehydrataci a vyčerpání, to je pro mě nepřijatelné.“

Jako by každý týden experimentu Beckham přinášel nové příběhy. Ani výjezd do Washingtonu nebyl výjimkou. Když se hráči před odletem sešli na losangeleském letišti, nebyl nikde k nalezení Carlos Ruiz. „Kde je Fish?“ vyptávalo se několik fotbalistů jeden druhého na Ruize pod jeho přezdívkou a přemýšleli, jestli třeba nezaspal (nebo ho třeba někdo opět nezahlédl v restauraci Hooters v metropoli Guatemaly). Ukázalo se však, že Gullit Ruize nezařadil na soupisku pro venkovní utkání, přestože byl zdravý a přestože v mužstvu pobíral třetí nejvyšší plat ve výši 460 tisíc dolarů, který Galaxy neumožňoval udržet (či přivést) další veterány jako Chris Albright, jejichž mzda se pohybovala v dolní hranici šestimístných částek. „Je to docela nemilé zklamání,“ uvedl Chris Klein. „Carlos patří k nejlepším čistokrevným kanoýrům v lize, proto je tahle situace opravdu zvláštní.“ Mezi hráči převažoval názor, že se chce Gullit jak Ruize, tak Vagenase zbavit nebo je vyměnit, mimo jiné i proto, že je považoval za Lalasovy koně. „Ruud i Alexi jsou oba silné, výrazné osobnosti a oba si myslí, že mají vždycky pravdu,“ podotkl jeden z hráčů. „A jelikož se teď Alexi dostal do pozadí, má Ruud pravomoc udělat cokoli. Podle mě je mu jasné, že jak Pete, tak Fish jsou Alexiho koně. Jako by prostě říkal: ‚Kašlu na vás, nestojím o ně.‘ Je typem člověka, který to udělá,

ať už to mančafu prospěje nebo uškodí nebo ho to nijak neovlivní. Něco takového by se stávat nemělo. Pokud mi na vlastním týmu záleží, tak se musím ptát, co to proboha děláme."

Pokud Galaxy potřebovali další důkaz toho, že držet první příčku na Západě proti týmům z Východní konference nic neznamená, dostalo se jim ho 4. července na H D C v utkání s New England Revolution. Abel Xavier měl problémy s bráněním rychlejších útočníků v soubojích jeden na jednoho celou sezónu, jenže tentokrát už nestačil na průměrné forvardy ani při standardních situacích, neboť Adam Cristman vstřelil obě branky hostů už v první půli po rohových kopech. Jsou-li jsou standardky pro fotbal tímtež, čím je voda pro život, jak často zdůrazňoval Lalas, umírali Galaxy žízni, kdežto jejich soupeř si přijel zaplavat. Ač je to k nevíře, bylo to tak: přestože mezi sebou měli nejproslulejšího exekutora standardních situací na světě, nedokázali Galaxy roku 2008 od Beckhamova gólu z volného přímého kopu proti Realu Salt Lake v *šestém* utkání sezóny skórovat ve zbývajících dvaceti čtyřech zápasech. Zčásti bylo důvodem i to, že Beckham trpěl nedostatkem využitelných cílů pro své míče, zároveň se mu však už zkrátka nedařilo vysílat na branky soupeře nebezpečné střely z přímých kopů.

Pokud šlo o Xaviera, ten i nadále připomínal jednu velkou záhadu. Spoluhráči ho měli rádi a uznávali ho pro jeho profesionalitu, ale dala se snad Xavierova neochota hrát na umělém trávníku považovat za profesionální chování? Navíc ani jeho otřesné výkony v obraně nebyly pro Galaxy popudem, aby se ho zbavili, protože kvůli garantované smlouvě by se jeho mzda i tak po celou sezónu dále započítávala do platového stropu. Tou dobou už jeho fobii z umělé trávy označoval za „vtip“ i Lalas (který Xaviera přivedl) a prohlašoval, že pomoc už je na cestě. Po měsících usilovného pátrání fotbalového ředitele Paula Brava se Galaxy chystali angažovat Eduarda Domíngueze, devětadvacetiletého stopera z argentinského klubu Huracán. „Paul ho několikrát viděl hrát,“ řekl Lalas, „a prý to bude výborný hráč pro MLS.“

Domínguezův příchod byl očekáván vskutku netrpělivě. Dva góly fotbalisty, jehož měl hlídat Xavier, zajistily New England Revolution výhru 2:1, a to i přes Beckhamovu pátou trefu v sezóně (po sraženém voleji z druhého poločasu). Z hlediska finančního byl však tento zápas přímo zlatým dolem. Na Den nezávislosti už tradičně chodí na utkání MLS a pozápasové ohňostroje hodně diváků a jen na příjmech z prodaných vstupenek vydělali Galaxy bezmála milión dolarů, což byl na samostatné utkání MLS na stadiónu H D C rekord (a mnohem víc než činily obvyklé zisky v některých ligových městech, kde dosahovaly třeba jen pětimístných částek). Dokonce ani Beckham si po skončení ohňostroje neodpustil přátelsky popíchnout

pár amerických kamarádů. „Proč vy vlastně ten čtvrtý červenec slavíte?“ zeptal se muž ze země, již v dřívějších dobách americké kolonie náležely. „Měli byste teď spíš ronit slzy.“

Alespoň si navzdory další porážce zachoval smysl pro humor. Pro Galaxy byla již třetím zápasem v řadě bez vítězství, díky čemuž měli v polovině základní části vyrovnanou bilanci 6-3-6. K osmi z příštích dvanácti zápasů museli cestovat na hřiště soupeře, kde vždy patřila návštěva Beckhamova klubu k největším událostem sezóny. A to znamenalo jednu věc: pokud někdy Galaxy v kabině potřebovali vůdcovské schopnosti zkušených harcovníků, bylo to právě teď.

Několik dní po porážce na Den nezávislosti 4. července přišel Chris Klein před tréninkem do kabiny Galaxy a našel tam pozvánku na akci s Davidem Beckhamem. Tato pozvánka se však ani vzdáleně nepodobala rudým sameťovým obálkám se zlatým písmem, které hráči dostali u příležitosti večírku na uvítanou Beckhamových v červenci 2007, pořádaného Tomem Cruisem. Byla to jen Beckhamova žádost (spolu s mapkou vytištěnou z internetu), aby se fotbalisté dostavili na večeři určenou pouze pro hráče do Fogo de Chao, oblíbené brazilské restaurace podávající steaky v Beverly Hills. Zřejmě nebyla náhoda, že Victoria právě s mladšími dvěma syny pobývala v Evropě, a tak kapitán Galaxy uspořádal své vůbec první týmové setkání v Los Angeles. „Vezmu s sebou Brooklyna,“ řekl Beckham Kleinovi. „Co kdybys přivedl Carsona?“

Na Beckhamův nápad s večeří se dalo pohlížet dvěma způsoby. Na jednu stranu už bylo na čase. Vůbec poprvé za *jedenáct měsíců* v roli kapitána Galaxy inicioval Beckham setkání mužstva v Los Angeles, onen typ rituálu, kde se utužují vazby mezi spoluhráči a který se konal pravidelně v dobách, kdy hrával za Real Madrid. (Ano, tehdy tyto večeře platil klub, nedalo se ovšem říct, že by Beckham trpěl finanční nouzí.) Na druhou stranu si Beckhamovi spoluhráči říkali, že je to možná znamení, že se pomalu mění ve skutečného kapitána, když hodlá investovat - čas, emoce a možná dokonce i nějaký ten groš — do softwaru týmové chemie. Pro nováčky vydávající 12 900 dolarů ročně to navíc znamenalo vzácnou příležitost vychutnat si dobré jídlo v kvalitní restauraci, přestože někteří z nich už slyšeli o Beckhamově pověsti skrblika, a tak při příjezdu na místo v duchu přemítali, jestli útratu vezme na sebe nebo ne.

V profesionálním fotbalovém mužstvu není kapitánství pouze čestnou funkcí. Aspoň Beckham to tak rozhodně nevnímal. Pět let v úloze kapitána

anglické reprezentace považoval za svůj největší úspěch v kariéře, status, jehož dosáhl jen velice málo hráčů a který se pojil s nošením kapitánské pásky v každém týmu, zejména v Anglii. Proto také Beckham ještě před příchodem do Galaxy tolik naléhal, aby se v mužstvu stal kapitánem. Proto také britský fotbalový časopis *FourFourTwo* nadepsal v říjnu 2008 velký článek o Beckhamovi titulkem „Kapitán Galaxy“. Když Beckham v srpnu 2007 přebíral v Galaxy kapitánskou pásku, zdálo se to téměř jako samozřejmost. Vždyť pět let kapituloval anglické reprezentaci, ne?

Jenže v červenci 2008 už fotbalisté L.A. věděli své: kapitán Galaxy byl dobrý spoluhráč, jako kapitán však nic moc. Byl v tom jednoznačný rozdíl. Dobrý spoluhráč dře na trénincích i v zápasech, chodí včas na klubové akce a komunikuje s ostatními v kabině. To všechno Beckham dělal. „Je to skvělý spoluhráč,“ prohlásil Alan Gordon. „Když je čas na vtípky, tak vtipkuje, ale když přijde na věc, je velice ctižádostivý. Když je na hřišti potřeba zabrat, tak vzhlížím k němu a doufám, že svým nasazením a pohybem po trávníku aspoň někoho motivuju.“ Když bylo zapotřebí Beckhamovy přítomnosti, nechoval se vůči spoluhráčům povýšeně. Koncem května pozval Gullit své svěřence na společné odpoledne na místní motokárovou dráhu. Hráči navzájem soupeřili ve tříčlenných družstvech, a přestože se Beckham omluvil, že nebude řídit - prý si posledně při těchto závodech poranil záda -, spolu s Gordonem se výtečně bavili na úkor týmových nováčků.

„Jak si z nich utáhnout?“ zeptal se Gordon s velkou tabulí v ruce, když stáli vedle trati. „Co tam mám napsat?“

„Napiš tam ZAJEĎTE DO DEPA,“ odušil Beckham.

Nováčci proto zamířili do boxů příliš brzo, a závod tak vyhrálo družstvo tvořené Gordonem, Kleinem a Donovanem, čímž si vysloužili studenou spršku nápoje Gatorade, a Beckham se zbytkem mužstva říčeli smíchy. Přestože během sezóny byly podobné akce velice výjimečné, Beckham se jich bez výjimky účastnil. Týden před večerí ve Fogo de Chao obstaral Cobi Jones mužstvu volné vstupenky na předpremiéru batmanovského filmu *Temný rytíř*, kde svou poslední roli ztvárnil zesnulý herec Heath Ledger. David se do biografu vypravil i s Victorií a dvěma syny, stejně jako ostatní spoluhráči a jejich hosté.

Fotbalisté Galaxy však cítili, že jedna věc je účastnit se týmových akcí, a druhá *vést*, chovat se jako kapitán, sjednocovat hráče v krušných chvílích a zastupovat vyšší zájmy mužstva - u trenéra, u vedení -, i když to třeba není v souladu přímo se zájmy kapitána. A několika hráčům Galaxy připadalo, že v tomto směru má Beckham překvapivé rezervy. Když už teď nebyl Donovan kapitánem, povšiml si několika věcí. Především když Gullit stanovil dobro-

volný tréninkový den, což se nestávalo často, Beckham nepřišel ani jednou. („Občas se očekává, že se jako kapitán aspoň přijedete ukázat," nechal se slyšet Donovan.) Vzhledem ke všemožným tajnostem a spekulacím kolem úlohy Terryho Byrna navíc Donovan zastával názor, že by měl Beckham na toto téma k mužstvu promluvit a veškeré nejasnosti vysvětlit. „On ale nikomu z nás neměl co říct," kroutil Donovan hlavou. Ze všeho nejvíc Donovana zklamalo, že se ho Beckham před mužstvem nezastal, když se na něj o přestávce zápasu s Kansasem City obořil Gullit. „Kdybych byl kapitánem já a on se takhle utrl na našeho nejlepšího hráče, řekl bych: ‚Tak moment, tohle není namístě, vždyť ten kluk dělá, co může,'" dodal Donovan. Beckham však seděl a ani nemukl.

Pochybnosti o Beckhamových vůdčích schopnostech však nepřicházely pouze od Donovana, ale i od dalších hráčů, kteří měli Beckhama osobně rádi a na výjezdech s ním chodili na večeře. Přestože Greg Vanney do Gullitova systému úplně dokonale nezapadal - pro běhavý styl hry se tento čtyřiatřicetiletý obránce zkrátka moc nehodil —, dokázal vždy citlivě vnímat týmovou dynamiku a díky bystrému úsudku věděl, jak to v americké kopané chodí. V MLS měl odkopáno celkem deset sezón, byt nikdy nepostoupil do play-off, ale čtyři roky strávil i v dresu prvoligové francouzské Bastie a jízdu americké reprezentace roku 2002, která se zastavila až ve čtvrtfinále mistrovství světa, zmeškal jen proto, že se v předposledním přátelském utkání před turnajem zranil. Podobně jako Klein i Vanney na cestách s klubem neustále ťukal do klávesnice svého notebooku a už měl dopředu naplánováno, co bude dělat po ukončení kariéry. Už tehdy řídil významný juniorský fotbalový klub z Phoenixu a doufal, že se jednoho dne stane trenérem v MLS.

Vanney měl vlastní názory a neztotožňoval se s obvyklým tvrzením, že se úroveň hry v MLS od jejího vzniku roku 1996 (kdy v Galaxy jako nováček začínal) zvýšila. „Jakožto liga jsme se rozhodli obětovat zkušenosti ve prospěch potenciálu," argumentoval Vanney. „Kvůli platovému stropu jsou zkušenější fotbalisté, kteří působí v lize šest nebo sedm let, méně důležití než mladí fotbalisté, kteří jsou ochotni hrát za méně peněz. Hráči v nejlepším věku, kteří už ligu znají a dokážou zápasy rozhodovat, už do ní zkrátka nepatří." Vanney spočítal, že z jeho prvního mužstva Galaxy z roku 1996 hrávalo hned devět fotbalistů základní jedenáctky za národní tým. „Teď už jsou to jenom tři, možná čtyři nebo pět," dodával. „Jsme ligu několika superhvězd a potenciálu." Podle Vanneyho se MLS začala podobat zemi se sociální strukturou Brazílie, Indie nebo Jihoafrické republiky: existovala v ní pouze vyšší třída a nižší třída, střední téměř chyběla. Galaxy v ročníku 2008 toho byli dokonalým dokladem a v důsledku trpěl samotný fotbal.

Vanney měl Beckhama v oblíbě, rád vedle něj hrál i trávil čas mimo trávník. Zároveň mu však neuniklo, že Beckham coby kapitán v krizových okamžicích hráče neburcuje a při sériích porážek nesvolává týmové porady. Vlastně tak nečinil vůbec nikdo, což Vanneyho přimělo k zamyšlení, zda by to neměl udělat on sám, aby chybějícího vůdce nahradil. Navíc došel k závěru, že Beckham prostě nedokáže pochopit starosti obyčejného hráče Galaxy, který pobírá pěticiferný plat a kterého Gullit týden co týden bez jakéhokoli vysvětlení zařazuje do sestavy a opět usazuje na lavičku. Připomínalo to slavný okamžik z debat před americkými prezidentskými volbami roku 1992, kdy George Bush starší vůbec netušil, kolik stojí litr mléka. I Beckham žil v bublině, v bublině Evianu.

V lize jako MLS je nedostatek empatie u kapitána Beckhama typu na závalu. „Podle mě je to fajn člověk, výborný fotbalista, který díky svým schopnostem přináší na hřiště něco výjimečného,“ pokračoval Vanney, „ale potíž je v tom, že nežije v tom světě jako my. Za to on nemůže, je pro něj však nesmírně těžké navázat vztah s většinou hráčů v mužstvu a rozumět tomu, jak s námi klub i trenér zacházejí. Je to velký profesionál, jenže zároveň je těžké po něm chtít, aby si ke všem z mančafu, který má vést, našel cestu, aby pochopil, kdy je potřeba se zvednout a říct: ‚Takhle to nejde, hráči potřebují tohle.‘ Jelikož je v pozici kapitána, možná není v jeho nejlepším osobním zájmu zaujímat postoj, jenže on by jej zaujmout měl, protože je tahounem naší party.“

Na klubové úrovni popravdě řečeno Beckham nikdy předtím kapitána nedělal. Za jeho působení v Manchesteru United vždy nosil pásku Roy Keane, v Realu Madrid pro změnu Raúl. I když byl Beckham kapitánem Anglie, vedla se debata, zda je přirozeným lídrem a zda mu sláva neubírá na schopnosti mužstvo vést. Sven-Göran Eriksson mu však věřil. Pokud Beckhama někdo požádal, aby mu svou vedoucí úlohu trochu přiblížil, vždy odvětil frází, že chce ostatním „jít příkladem“, což je v pořádku, pokud chce někdo být dobrým spoluhráčem, ale pro funkci úspěšného kapitána to nestačí. „Podle mě existují různé způsoby, jak dělat kapitána týmu a hráčům,“ tvrdil Beckham, který za nejlepšího kapitána, pod kterým kdy hrál, považuje Roye Keana. „Roy Keane měl ve zvyku křičet. Při hře toho namluvil víc než já. Já jsem trochu tišší, i když na hřišti šel Roy Keane ostatním příkladem. A o to se snažím i já, i když trošičku jinak.“ Možná ano, ovšem jak si povšimli jeho spoluhráči, projevoval se Beckham slovně pouze tehdy, když spílal rozhodčímu.

Pakliže tedy nebyl Beckham v šatně tím pravým lídrem, chtěl Lalas, aby se této úlohy zhostil aspoň někdo jiný. Dle jeho zkušeností totiž úspěšné týmy nespolehnají na vůdcovské schopnosti trenéra; hráči berou vše na sebe a vždy

se objeví alespoň jeden (nemusí jít nutně o kapitána), kdo dokáže lajdáckého spoluhráče pořádně přitisknout ke stěně kabiny. V mistrovské sezóně 2002 nebyl v Galaxy touto postavou kapitán Cobi Jones, nýbrž sám Lalas. „Někdo na sebe musí vzít zodpovědnost a nedržet ostatní za ručičku, nýbrž *pod krkem* a vést je," vyjádřil se Lalas na adresu Galaxy v ročníku 2008. „A vůbec nejde o to, jaké má dotyčný jméno, kolik vydělává a nebo jestli nosí kapitánskou pásku." Této úlohy se však nikdo nezhostil. Donovan se pásky musel chtít nechtě zříct. Klein byl až moc hodný. Vagenas a Ruiz toho moc nenahráli. Xavier už nebyl tak dobrý jako dřív. A Vanney měl pocit, že tým potřebuje, aby se vůdčích rolí ujali Beckham s Donovanem.

Alan Gordon měl pro potíže sužující kabinu Galaxy vlastní vysvětlení, jež souviselo s podobou kádrů. „Scházejí nám ostřílení veteráni," posteskl si. „Když jsem přišel, byl to tady samý mazák. A já slyšel jenom: ‚Ne aby ses snažil procpat na začátek fronty na letišti. Popadni ty tašky.' Uměli nám dát najevo, co máme dělat. To člověk neodmlouvá. Když na vás na hřišti někdo zařve, tak prostě makáte ještě víc. Takhle to tady chodilo, jenže my o to kvůli všem těm změnám přišli." V Galaxy se to zkrátka příliš hemžilo nováčky a naopak zkušených hráčů se nedostávalo — citelně chyběla střední třída. Ostřílený mazák se možná jednoho dne mohl stát právě z Gordona, jenže to by musel pravidelněji nastupovat v základní sestavě.

Beckhamovi spoluhráči doufali, že snad alespoň společná večeře ve Fogo de Chao, kterou zorganizoval, představuje krok správným směrem. Celých dvě a půl hodiny fotbalisté seděli v soukromém salónku a ládovali se obřímí porcemi svíčkové, žebírek a jehněčího. Veteráni lépe poznali mladší hráče a bavili se dokonce i Brooklyn Beckham a Carson Klein. Nejpozoruhodnější situace však nastala v okamžiku, kdy se na stole objevil účet. Skupinka tvořená Donovanem, Vagenasem a Kleinem se nabídla, že ho zaplatí, ale kapitán Galaxy to odmítl. „Ne, já to zatáhnu!" prohlásil Beckham.

Veteráni se usmívali. Nováčci si oddechli. Snad Beckham konečně začínal brát vše do vlastních rukou - a to nejen pokud šlo o účty za večeři.

Ráno 10. července, kdy se Galaxy podruhé v ročníku měli utkat s úhlavním soupeřem Chivas USA, posnídal Alexi Lalas s Johnem Harkesem, dávným přítelem a spoluhráčem z americké reprezentace, který měl zápas večer komentovat pro stanici ESPN2. Lalase by nikdy nenapadlo, že se pasuje do role mrzutého fotbalového puristy — vždy mu šlo přece hlavně o zábavu, —, v hloubi duše však cítil, že nedostatek taktické disciplíny pod Gullitovou taktovkou vychýlil kyvadlo až příliš k zábavnosti na úkor obranné organizace

hry, bez níž se zápasy, nemluvě už o mistrovských titulech, vyhrávat nedají. Gullitovi Galaxy občas hráli vpředu až na šest útočníků, kteří se na defenzivní činnosti vůbec nepodíleli. Nebylo proto divu, že třiatřicet nastřílených branek, nejvíce v celé lize, vyvažovalo pro změnu třicet inkasovaných, což bylo v MLS rovněž zdaleka nejvíc. „Schválně sleduj, co se dneska bude dít,“ řekl Lalas Harkesovi. „Bude to zábava, ovšem z pohledu fotbalového puristy půjde o nelehké pokoukání, něco nevidaného.“

Měl pravdu. Ani ne tak kvůli počtu branek, které toho večera padly (pouze dvě), ale spíš proto, že utkání profesionálního fotbalu degenerovalo v cosi, co Lalas posměšně (a zcela výstižně) označoval slůvkem „čutaná“. Na trávníku vládl chaos. Obě mužstva vysílala vpřed vlny útočníků, hra však byla živelná a amatérská. Harkese v jednu chvíli za mikrofonem ovládl takový pocit zmaru, že Gullitovi v přímém přenosu ESPN2 vyčetl naprostou absenci organizace hry — takovými slovy bezpochyby potěšil kamaráda Lalase, protože zbytek zápasu příliš radosti nepřinesl.

Vůbec poprvé v průběhu ročníku nepostavil Gullit Beckhama na pravý okraj zálohy, ale do jejího středu. Záměrem bylo, aby hrál vedle Petera Vagenase, dalšího fotbalisty, který to uměl s míčem, a společně ho příliš nepůjčovali soupeři. I Beckham byl čím dál rozmrzelejší z toho, že se napravo s balónem příliš nepotkává, a to natolik, že v posledních utkáních už opět běhal po celém hřišti. Jak se jednou vyjádřil Lalas: „Občas si až lámu hlavu, proč platíme milióny dolarů za stopera.“ Na jednu stranu to znamenalo, že se Beckham neschovává — že chce něco udělat -, celkový výsledek však byl pro mužstvo negativní. Landon Donovan už ani nedokázal spočítat, kolikrát se Beckham zmocnil míče hluboko na polovině Galaxy, čímž spoluhráčům poskytl čas přesunout se na polovinu protivníka, načež vyslal dlouhý centr, který byl však příliš krátký, a soupeř tak mohl vyrazit do protiútoku do rozhozené obrany Galaxy, kde hned pětice hráčů na svých postech chyběla. V polovině července už Donovan usoudil, že by si o tom měl s Beckhamem promluvit, důkazem jejich odtazitého vztahu však budiž skutečnost, že tak učinil pomocí *esemesky*. „Vím, že jsi frustrovaný a že se snažíš,“ napsal Donovan Beckhamovi, „potřebujeme tě však víc v útoku, kde představuješ větší nebezpečí. Jsí tady nejlepší hráč a potřebuješ balón, ale nijak nám nepomůže, když budeš plnit úkoly jiných.“

Beckham odpověděl stroze (ostatně šlo přece o krátkou textovou zprávu): „Prostě potřebujeme, aby kluci hráli lip a lip si plnili povinnosti.“ Donovan chtěl druhý den v šatně na tuto debatu navázat - „Chápeš, co chci říct?“ -, ale Beckham už na tohle téma očividně mluvit nechtěl. „Není snadné odhadnout, jak ho s něčím takovým oslovit, něco mu vytknout,“ posteskl si Donovan, „protože to nebere zrovna nejlíp.“

Gullitův pokus s Beckhamem ve středu pole trval celý jeden poločas proti Chivas, jelikož záložní řada Galaxy až příliš ztrácela míče a jedna z těchto ztrát spolu s nedůslednou obrannou činností Abela Xaviera vedla k brance Ante Razova, kterou poslal v patnácté minutě Chivas do vedení 1:0. Ve druhém poločase se Beckham opět přesunul napravo — tedy alespoň teoreticky, protože rozestavení Galaxy nemělo téměř žádný tvar — a domácím se podařilo v sedmdesáté druhé minutě srovnat na 1:1 zásluhou Edsona Buddla, jenž těžil ze skvostné uličky od Vagenase.

Nečekané zmrtvýchvstání Petera Vagenase (a rovněž Carlose Ruize, jenž odehrál dvaatřicet minut) některé fotbalisty Galaxy překvapilo, jelikož po dlouhé době, kterou proti své vůli strávil na lavičce, počítali s tím, že ho Gullit vymění nebo ho vyřadí z kádrů. „Pete nejdřív nehrál skoro vůbec a na jednu nevynechá jedinou minutu a kouč na něj teď hodně spoléhá,“ podotkl Greg Vanney. „Nejdřív s ním Ruud slova nepromluvil, a teď z něj má svého koně. Jak si asi Pete takový zásadní obrat srovná v hlavě?“

Důvod tohoto vývoje byl prostý: Gullit si konečně uvědomil, že se nemůže chovat jako typický evropský trenér v MLS, že nemůže jen tak odepisovat hráče a přivádět si zástupy nových, jelikož něco takového pravidla nepovolovala. Když Galaxy další týden přiletěli do New Yorku a jako kouli na noze za sebou táhli čtyřzápasovou šňůru bez vítězství, byl už Gullit s rozumem v koncích. „Musím přiznat, že je to nesmírně náročné,“ nechal se slyšet. „A to proto, že zkrátka nemůžete kupovat hráče. Prostě to nejde. Tahle pravidla jsou opravdu nepříjemná, jelikož víte, kde vás tlačí bota, ale nemůžete s tím nic dělat. Musíte si vystačit s tím, co máte k dispozici.“ Ve specifické lize, jakou je MLS, evropské metody práce nefungují. Gullit konečně pochopil, že dosáhnout úspěchu jako trenér v americké nejvyšší soutěži je ještě těžší než v Evropě, třeba už jen kvůli omezením, s nimiž se všichni musejí vypořádat. „Je to tady daleko obtížnější,“ přiznal. „Člověk není kouzelník. Nedokáže zázraky.“

Přese všechny jeho problémy s americkou kopanou se do nejzávažnějšího konfliktu Gullit dostal s jedním ze dvou *evropských* fotbalistů v Galaxy. Gullit a Xavier se za zavřenými dveřmi sráželi hlavami už celé týdny — trenéra znechucovaly Xavierovy otřesné výkony, hráče pro změnu rozčilovalo, že si Gullit pro sebe podle jeho mínění uzmul v Galaxy příliš velké rozhodovací pravomoci. 18. července Gullit mužstvo šokoval Xavierovým vyřazením z kádrů, přestože se jeho garantovaná smlouva na 156 tisíc dolarů i nadále započítávala do platového stropu. Roztržka nabyla osobních rozměrů, protože Gullit dal svým rozhodnutím najevo, že podle něj bude pro klub prospěšnější, když Xavierovi zaplatí, aby odešel. Navíc už Eduardo Domínguez dostal pracovní

vízum a argentinský stoper hned s mužstvem vyrazil k prvnímu výjezdu na zápas proti Red Bulls.

Jenže celá věc měla jeden háček: Domínguezovi bylo tak zle, že sotva mohl nastoupit. Ke konci cesty autobusem z Manhattanu na Giants Stadium na páteční trénink seděl právě Donovan na záchodě, když dveře otevřel obránce Troy Roberts. „Vydrž chvíli,“ prohodil Donovan. „Už budu.“

„Hele,“ odvětil Roberts, „Eduardo se zrovna pozvracel.“

Domínguez se domníval, že zřejmě něco špatného snědl ve Starbucksu a celý trénink v jednom kuse běhal na toaletu. Mírně řečeno to nebyl zrovna šťastný začátek. Nebyl však jediný, komu bylo špatně. Podobně se cítil i Beckham, který kvůli otravě jídlem dokonce noc před zápasem opakovaně zvracel. Když po zápase, v němž odehrál celých devadesát minut, přišel na tiskovou konferenci, byl celý bledý a skoro hrozilo, že se snad pozvrací přímo před newyorskými novináři. Ani výsledek mu moc nepřidal. Před zraky 46 754 diváků - bylo to zhruba o 20 tisíc méně než v roce 2007, přesto se jednalo o nejvyšší návštěvu, jaká za celý ročník na Galaxy přišla — se tým z L.A. dostal do vedení zásluhou Ruize, který nastoupil od začátku teprve ke druhému ligovému zápasu v sezóně. Opět se ovšem nevyznamenala obrana Galaxy, jelikož soupeři dovolila dvakrát skórovat, až nakonec krátce před koncem Donovanův centr z levé strany odskočil od umělého trávníku, nikým netečován zapadl do sítě a duel tak skončil remízou 2:2.

I přes pětizápasovou sérii bez výhry a bilanci 6-5-6 se nezdálo, že by se v Galaxy muselo bít na poplach, zčásti i proto, že tři z oněch pěti klání skončila nerozhodně. O účast ve vyřazovací části MLS se nikdo nestrachoval, do play-off postupovaly i týmy s negativní bilancí. A podobně ani o neshodách v zákulisí veřejnost nic netušila: o tom, že klub převzala firma 19 Entertainment, o napětí mezi Lalasem a Gullitem či mezi Donovanem a Beckhamem a už vůbec ne o zklamání hráčů z Gullita kvůli jeho špatné komunikaci, bídné taktice i konfrontačním praktikám.

To všechno se vmžiku změnilo po návratu mužstva do Los Angeles. Xaviera vyhazov natolik rozlítl, že požádal o svolání tiskové konference do Home Depot Centra, bylo mu však řečeno, že kluby zpravidla nepořádají setkání s novináři proto, aby se na nich bývalí hráči mohli obouvat do stávajícího trenéra. Xavier tedy zvolil druhou nejlepší alternativu. Pustil si pusu na špacír a zkritizoval Gullita před reportéry z listů *Los Angeles Daily*, *Washington Post* a serveru Goal.com. *Postu* si postěžoval, že „Gullit nemá k hráčům úctu a nekomunikuje s nimi. Vůbec hráčům nehodlá naslouchat. Vzniká tím nedobré prostředí. Nemá rád hráče s osobností. Hráči se bojí ozvat, protože většina z nich nemá garantovanou smlouvu. Bojí se, že přijdou o práci. Podívejte

se na Carlose Ruize: jeden týden ho chce Ruud Gullit vyměnit, další týden s ním chce být nejlepší kamarád... A když vznikne mezi koučem a hráči takové napětí, jak může v mančaftu existovat zdravé ovzduší?"

Gullit slovní palbu opětoval v deníku *Daily News*. „Není dobré, když hráč ukazuje prstem na někoho jiného," prohlásil. „[Xavier] v žádném z mnoha týmů dlouho nevydržel. Položil jsem mu zajímavou otázku: Dokážeš plnit to, co od tebe chci? Nedokázal mi odpovědět. Nejde o nic osobního, on je prostě jen takové zkažené jablko."

Xavier si pochopitelně přihříval vlastní polívčičku. Nemluvě o jeho občas až děsivé vznětlivosti, jeho výkony na hřišti totiž za nic nestály. Ovšem v soukromí některé hráče Galaxy těšilo, že konečně někdo našel odvahu Gullita v médiích zkritizovat, přestože občas Xavier mluvil, jako by byl nepřítel. Ale jindy zase předvedl takový vhléd do podstaty věci, že by se od něj Gullit mohl učit. „MLS je jiná než evropské soutěže," prozradil Xavier webu Goal.com. „Musíte se začlenit do mužstva. Musíte zapadnout mezi ostatní a naslouchat jim. Musíte utužovat kolektiv, zvlášť v případě zkušenějších hráčů, a to on nedělá." Těžko říct, co bylo pozoruhodnější: zda to, že Xavier nemluvil jako Evropan, nýbrž jako Američan, anebo že úplně totéž mohl vyčítat i kapitánovi Galaxy Davidu Beckhamovi.

Téměř všichni v klubu na Xavierovu sólovou ofenzívu v médiích nějak zareagovali. Podobně jako Lalas vítal (a dokonce podpořil) kritiku svého přítele Harkese na Gullitovu adresu na ESPN2, ani Xavierův výlev mu nebyl proti srsti. „S Abelem jsem si promluvil," sdělil Lalas. „A nikdy nebudu hráče nabádat, že by neměl hovořit o tom, co je podle něj pravda." Naopak Chris Klein polemizoval s Xavierovým tvrzením, že má Gullit v mužstvu příliš pravomocí. Až příliš často si Klein kladl zcela odlišnou otázku: Kdo to všechno vlastně řídí? „Kdo v našem klubu rozhoduje?" tázal se. „Tim Leiweke? Nebo Alexi Lalas? Paul Bravo? Ruud Gullit? Či snad Terry Byrne? Pokud bojujeme mezi sebou, jak chceme slavit úspěchy? Máme řadu nadaných hráčů, proto není důvod vést nějaký mocenský boj. A je pro člověka velkým zklamáním, když vidí, že tu boj o moc opravdu zuří."

Nikdo netušil, že pád Galaxy může být ještě hlubší. Mnohem hlubší.

Když se Galaxy vydávali do severního Texasu, vždy jako by se děly podivuhodné věci: výhra 6:5 v Superlize roku 2007, vítězství 5:1 v květnu 2008, které stálo místo kouče Dallasu Steva Morrowa, a rovněž ostrý zákrok Steva Seriouxe na Beckhama v témže zápase, jímž si vykoledoval červenou kartu, a následné Beckhamovy netypické posměšky vůči publiku. Avšak to, co se

v Pizza Hut Parku odehrálo 27. července 2008, bylo vskutku něco nevídaného, fiasko, které odhalilo experiment Beckham v plné nahotě víc než kterýkoli jiný zápas. Tři dny poté, co Beckham s Donovanem odehráli v Torontu Utkání hvězd MLS, bylo už od úvodního hvizdu znát, že s Galaxy není cosi v pořádku. Ten, kdo na zápasy MLS sázel, si v duchu musel klást otázku, jestli Galaxy nechtějí prohrát úmyslně. Hráči si nedokázali přesně přihrát. Vůbec si nenabíhali. První střela Galaxy na branku přišla až v šedesáté první minutě, první rohový kop v sedmdesáté druhé.

Beckham, jenž měl na sobě i přes bezmála čtyřicetistupňové horko dres s dlouhými rukávy, hrál stejně mizerně jako jeho kolegové. Svůj první přímý kop z pětatřiceti metrů poslal vysoko nad branku. Sedm minut nato poslal daleko do zámezí i dlouhý centr. A pak začal soupeř sázet jeden gól za druhým. Do vedení 1:0 se Dallas dostal v patnácté minutě, kdy Kenny Cooper obehrál Anteho Jazice, a tentýž hráč udeřil znovu po dalších dvou minutách, když Eduardo Domínguez na vlastní polovině pokazil zpětnou přihrávku. A když v šestatřicáté minutě Domínguezovi utekl útočník Dallasu Dominic Oduro a zvýšil už na 3:0, musel si člověk chtít nechtít klást otázku, kam dal Paul Bravo při bezmála ročním sledování tohoto argentinského stopera oči, jelikož byl tak neobratný, že v porovnání s ním působil Abel Xavier jako neprostupná zeď. Příchod tohoto fotbalisty měl Galaxy vytrhnout trn z paty?

Podíl na debaklu Galaxy ovšem měli všichni. Ani jediný hráč se neukázal v dobrém světle. Když Abe Thompson nedlouho před koncem uzavíral na konečných 4:0 pro Dallas, mohli už se diváci MLS pouze ptát, zda někdy liga zažila větší výbuch než toho dne v případě Galaxy. „Byl to zřejmě jeden z nejhorších výkonů Galaxy v historii,“ smutnil Lalas, jehož definice slova *mizerný* nabývala týden co týden nový význam. „Výsledek je jasný, ovšem mnohem horší byla, mírně řečeno, absence nasazení, a to nejenom v určitých fázích zápasu, ale v *celém* jeho průběhu. Můžeme třeba říct, že prostě nikdo neměl svůj den, ovšem aby naši borci ještě ke všemu hráli takto odevzdaně, to už trávím těžko. V takovémhle duelu si člověk klade otázku, kdo byl nejmíň špatný. Výkony se pohybovaly v rozmezí tragický až po *okamžitě bychom měli rozrhat tvou smlouvu a ty bys měl pověsit kopačky na hřebík.*“

Už podruhé v sezóně 2008 musel Beckham překousnout potupu v podobě ligové porážky 0:4. Bylo až nepochopitelné, jak může mužstvo se dvěma hráči, kteří po skončení ročníku následně odešli do AC Milán a Bayernu Mnichov (Beckham a Donovan), působit tak otřesným dojmem proti nijak zvlášť silnému sokovi z MLS. Beckham už po porážce ani nevolil optimistická slova. Galaxy podle něj neukázali „nasazení ani touhu bojovat“. „Nezasloužili jsme si vyhrát,“ dodal. „Nehráli jsme dobře a hlavně jsme do zápasu zle

vstoupili. Náš přístup byl špatný už před utkáním." Možná. Ovšem bídne hrál i Beckham a jeho forma kolísala mezi průměrnou a slabou, což se časově shodovalo s šestizápasovou šňůrou mužstva bez vítězství. Na rozdíl od první poloviny sezóny, ve které šla Beckhamovi výtečně k duhu spolupráce s Donovanem a Buddlem, už jeho centry obránce soupeře nijak neděsily. Více času totiž věnoval tomu, že se vracel hluboko na vlastní půlku pro míč, proto už tolik nepodporoval útok. Navíc se zdálo, že se Beckham ani netěší optimální kondici: neběhal po hřišti se svým typickým zaujetím. A jeho standardky? Bez efektu.

„Není pochyb, že nehraje tak, jak hrál v první třetině sezóny," přitakával Lalas. „Pár zápasů mu nevyšlo a to je problém. Rozhodně nám teď neodvádí takové služby, za jaké platíme, ale to se netýká jenom jeho."

Pokud se po remíze v New Yorku o krizi v Galaxy ještě hovořit nedalo, teď propukla naplno. Během zápasu rezervy s Dallasem prosákla mezi hráče informace, že se s nimi po návratu mužstva do Los Angeles chce sejít Tim Leiweke a že rozhodně není nijak nadšený. Leiweke se vzrůstajícím hněvem sledoval zápas v televizi a došel k závěru, že se fotbalisté záměrně rozhodli přestat za Gullita bojovat. „Takhle to prostě nejde," zuřil Leiweke. „Jistě, možná existuje určité napětí či tření a možná si tu Ruud musel projít náročným přechodem, ovšem hráči jsou placeni od toho, aby hráli fotbal bez ohledu na to, koho mají za kouče." Po úterním tréninku se hráči sešli ve společenské místnosti na stadiónu. Poté dovnitř vstoupili Lalas a Leiweke. „Pánové," vzal si slovo Lalas, „tady Tima znáte."

Leiweke k mužstvu moc často nepromlouval, a když už se tak stalo, pak kvůli záležitostem buď velice dobrým, nebo velice špatným. Roku 2005 se Leiweke s hráči sešel po triumfu v ligovém finále, aby dostal svému slibu zaplatit jim v případě zisku titulu luxusní lóži ve Staples Centru na zápasy Los Angeles Lakers. Tentokrát se ovšem o tak příjemnou událost nejednalo. Příštích deset minut si Leiweke nebral servítky. Řekl fotbalistům, že on ani Phil Anschutz se ještě nikdy za výkon týmu tak nestyděli jako při porážce Galaxy v Dallasu. Prohlásil, že je nepřijatelné zápas zabalit a nepředvádět po celých devadesát minut stoprocentní nasazení. Jedna věc je prohrát, dodal Leiweke, jenže ono to vypadalo, že je to všem zcela lhostejné.

Poté Leiweke vynesl ultimátum: pokud se během dvou týdnů v Galaxy neotočí věci k lepšímu, provede AEG v týmu zásadní změny. „A jestli budete hledat výmluvy," prohlásil zlověstně a každému hráči se podíval do očí, „budete muset odejít i vy."

Hráči mlčky opouštěli místnost. Ne všichni ale souhlasili s tím, že byla chyba v jejich přístupu (což si myslel Beckham) a nebo že nechtěli za trenéra

bojovat (Leiwekeho názor). Kupříkladu Greg Vanney trval na tom, že i když třeba američtí fotbalisté postrádají některé herní kvality, nikdy zápas neza-balí a neodchodí. I kdyby jim prý třeba Gullit nařídil, aby uběhli patnáct kilometrů, nebyli by sice nadšení, ale poslechli by. V zápase proti Dallasu spočívala podle Vanneyho hlavní potíž v tom, že se hráči potýkali s podobným zmatkem, jaký panoval i ve vedení Galaxy, jen s tím rozdílem, že otázku pro činovníky (Kdo to tady řídí?) nahradila jiná, tentokrát pro hráče (Jaká je moje úloha?). Vinu za to vše prý nesl Gullit. „Kluci jdou na hřiště, aniž by na sto procent věděli, co mají hrát,“ vysvětloval Vanney. „Připomínáme jedenáct aktérů na různých jevištích. Kdybyste si každého ze základní sestavy vzali stranou a zeptali se ho, jak zní taktika na dnešní zápas, dost by mě překvapilo, kdybyste dostali jedenáct totožných odpovědí. Divil bych se, kdybyste dostali tři. A když pak vyběhnete na hřiště, vypadá taková nejistota otřesně.“

Pokud si chtěl Beckham skutečně zasloužit kapitánskou pásku, nadešla právě nyní chvíle uspořádat týmovou poradou a sjednotit spoluhráče. Vanney nedovedl pochopit, že Beckham ke kabině dosud nepromluvil, že stále ještě nepochopil povinnost se jako kapitán ozvat. Ze by si Beckham mužstvo ořukával? Anebo prostě nemá schopnosti tahouna a buřiče v povaze? „Užírám mě tenhle vnitřní konflikt: mám něco říct, a obejít tak Davida s Landonem, anebo si s nimi pohovořit soukromě a naznačit jim, že by to měli říct oni?“ přemítal Vanney. „Jako hráči bychom si spolu měli ledacos vyříkat, všechno si rozebrat a táhnout za jeden provaz.“ Beckhama však svazovala a ochromovala... co vlastně? Nedůvěra? Zloba? Rozpolcenost? To nedokázal s určitostí říct nikdo.

Okamžikem, který zřejmě zpečetil Beckhamovu pověst dobrého spoluhráče a špatného kapitána, byl moment, kdy Chris Klein začal zpochybňovat, zda je Beckham tím správným nositelem kapitánské pásky. Kdyby se mezi kluby MLS pořádal výzkum, kdo je v lize nejoblíbenějším hráčem, nejspíš by zvítězil právě Klein. Beckhamovy nedostatky v úloze kapitána se však nyní nezdráhal pojmenovat přímo. „Jako člověka mám Davida opravdu rád a také si ho vážím,“ prohlásil, „jenže v současnosti potřebujeme trochu jiného vůdce. Někdy je zkratka nezbytné mít v mančaftu takového toho průbojného amerického lídra, který zavěsí ‚Tak jdeme na to, hoši!‘ a volá týmovou schůzku. Tohle je pro cizince obtížné, zvláště v jeho postavení, protože on netuší, čím si musel projít kluk z univerzity ani jaké to je, vydělávat dvanáct tisíc dolarů ročně. Pokud tohle člověk nepochopí, tak s těmi kluky společnou řeč nenajde. Prostě to nejde.“ Beckham zkrátka nežil v jejich světě.

Na druhou stranu někteří z těchto amerických fotbalistů možná nerozuměli Beckhamovi, nechápali, jak je důležité vyhrávat, nedocházelo jim, že

nad porážkou se nedá jen tak pokrčit rameny. Není právě to důsledek situace, kdy někdo vydělává pouhopouhých 12 900 dolarů za rok? Není na vině nedostatečná motivace vyhrávat za každou cenu?

2. srpna už Galaxy potřebovali proti slabým San Jose Earthquakes zvítězit jako sůl - první poločas sice prohráli 0:2, ovšem díky gólu Edsona Buddla ze sedmdesáté šesté minuty srovnali na 2:2 a užuž sahalo po bodu. V devadesáté minutě však opět selhala defenzíva Galaxy, Steve Cronin už poněkolikáté míč jen vyrazil a Ryan Cochrane zajistil San Jose vítězství 3:2. Byla to nešťastná branka a krutá porážka — škobrtající Galaxy (s bilancí 6-5-8) už měli na kontě sedm zápasů v řadě a téměř dva měsíce bez vítězství.

Tak našťvaný jako po tomto zápase Beckham ještě od svého příchodu do Galaxy nebyl, ne všichni spoluhráči s ním ale tyto pocity sdíleli. „Lomcoval s ním takový vztek, že s ním po utkání ani nebyla řeč," poukázal jeden z jeho kolegů. „Měl sto chutí někoho zabít, ale někteří spoluhráči se jenom smáli a vtipkovali. Myslím, že tohle ho strašně rozčiluje." Ani tentokrát ovšem kapitán Galaxy ke kabině nepromluvil, přestože tým padal stále níž a níž.

Druhý den pronikla do novin informace o Leiwekeho schůzce, kde všem položil nůž na krk, i o jeho dvoutýdenním ultimátu. Lalas celý den odpovídal žurnalistům na otázku, jak to se svou prací vidí do budoucna. Začali se slétat supi. „Kdekdo tak nějak krouží okolo," prohlásil Lalas, obvyklá energie v jeho hlase však byla tatam. „Psát o tom, kdo koho angažuje anebo vyhodí, je pro ně totiž jakýsi sport a oni cítí krev."